

Af disse giver den førstnævnte metode på grund af andetkammerets normale numeriske overlegenhed mindst modstandskraft for førstekammerets beslutninger. Især synes det at være en mangel, at den ikke sikrer den eftertanke og prøvelse, som appellen til tiden betyder. Undertiden skærpes modstandskraften (som i Norge) ved krav om vedtagelse med kvalificeret flertal ($\frac{2}{3}$) i den forenede rigsdag. Metodens fordel ligger deri, at den tager hensyn til den numeriske styrke, hvormed de modstridende opfattelser hævdes af de to kamre.

Den anden fremgangsmåde er behæftet med de mangler, der klæber ved al folkeafstemning. Den er i strid med de grundtanker om repræsentativt demokrati, der overhovedet begrunder indretning af et førstekammer.

Den tredje vej endelig har sin styrke deri, at den giver tiden lov til at øve sin indflydelse. Dens svaghed er, at den ikke tager hensyn til den numeriske vægt af de modstridende anskuelser.

Resultatet af disse betragtninger synes at måtte blive en kombination af det første og tredje synspunkt. Tanken er da den, at normalt kan andetkammeret først få sin vilje efter en tids forløb (og eventuelt under forudsætning af mellemkommende nyvalg), men at det dog straks skal kunne sætte sin vilje igennem, når flertallet i andetkammeret for beslutningen er så stor, og modstanden i førstekammeret så lille, at beslutningen i den forenede rigsdag kan samle et vist kvalificeret flertal for sig.

I Norge er det kvalificerede flertal, der udkræves til bindende Stortingsbeslutning i tilfælde af uoverensstemmelse mellem tingene, sat til $\frac{2}{3}$. Det ville dog under forudsætning af, at det numeriske forhold mellem folketing og rigsting er på det nærmeste som 2 : 1, føre til en strengere regel; om man optog samme brøk hos os. Forholdet mellem Odelsting og Lagting er nemlig 3 : 1. Det fremgår nærmere af følgende beregninger.

Norge: Til beslutning kræves mindst 66,66 pct. af Stortingets medlemmer. Da Lagtinget, der udgør 25 pct. af disse, har stemt mod vedtagelsen, vil det sige, at højst halvdelen af Lagtingsmedlemmerne, udgørende 12,50 pct. af Stortinget, kan være for beslutningen. Odelstinget må derfor mindst præstere $66,66 \text{ pct.} \div 12,50 \text{ pct.} = 54,16 \text{ pct.}$ af stemmerne for beslutningen i Stortinget. Disse 54,16 pct. af Stortinget vil igen svare til **72,11 pct.** af Odelstinget selv, der udgør $\frac{3}{4}$ af Stortinget.

Danmark: Af de fornødne 66,66 pct. i den forenede rigsdag vil højst 16,66 pct. (= halvdelen af rigstinget 33,33 pct.) kunne mønstres af rigstingets medlemmer. Mindst 50 pct. må derfor hidrøre fra medlemmer af folketinget, hvilket igen vil sige, at der indenfor dette i det mindste må have været en majoritet på 75 pct. for beslutningen.

Det må erindres, at i begge tilfælde angiver den beregnede procent det mindstemål, der udkræves, såfremt modstanden i førstekammeret er den tænkelig svageste. Med stigende modstandsstyrke i dette kammer vokser fordringen til den majoritet i andetkammeret, der er fornøden til beslutningens vedtagelse i den forenede samling.

Antagelig vil man finde et krav om 3 mod 1 som mindstebetingelse for øjeblikkelig tilsidesættelse af førstekammerets modstand for strengt. Dersom man i stedet for en majoritet i den forenede rigsdag på $\frac{2}{3}$ sætter 60 pct., betyder dette et krav om en majoritet på mindst 66,51 pct. i folketinget altså 2 tilhængere af beslutningen for hver modstander.

Som resultat af disse betragtninger kunne man eksempelvis tænke sig følgende regler:

I den forenede rigsdag behandles og afgøres de lovforslag, om hvilke tingene efter sædvanlige behandlinger ikke har kunnet opnå enighed. Til vedtagelse udkræves, at mindst 60 pct. af de i afstemningen deltagende har stemt for forslaget.